

ΕΥΘΥΤΕΝΩΣ

Χρήστος Μπελέρχας → Διευθύνων Σύμβουλος Rothsay Accounting Services Miranda P/L

ΕΘΝΙΚΗ ΝΤΡΟΠΗ

Χαρακτηριστικό των οργανωμένων κοινωνιών, είναι η φροντίδα για τα πιο αδύνατα μέλη τους. Για πολλά χρόνια μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, μεταξύ των οποίων και η Αυστραλία, βελτίωναν τα κοινωνικά τους προγράμματα σε κυβερνητικό επίπεδο και μέσα από τους αγώνες των Εργατικών Σωματείων, βελτίωναν τις εργασιακές σχέσεις. Με αυτόν τον τρόπο, η οποία οικονομική ανάπτυξη υπήρχε στην κάθε χώρα, βελτίωνε τη ζωή όλων σε κάποιο βαθμό. Βέβαια, η μερίδα του λέοντος, πάντα κατέληγε στους επιχειρηματίες και στους μετόχους των εταιρειών. Ο εποπτικός ρόλος του κράτους, μέσω της εκάστοτε κυβέρνησης, ρύθμιζε και την συμπεριφορά των επιχειρηματιών απέναντι στην κοινωνία και στους εργαζόμενους της κάθε επιχείρησης. Σιγά-σιγά, πέρασε η μόδα της αυτοεπιβλεπής ολόκληρων κλάδων και ο εποπτικός ρόλος του κράτους αυτοπεριορίστηκε σε σημείο που σχεδόν ξεχάστηκε και πολύ λίγοι ήταν αυτοί που προσδοκούσαν από το κράτος να πάρει μέτρα προστασίας τους. Τα πάντα αφέθηκαν στην ιδιωτική πρωτοβουλία και στην ελεύθερη αγορά, η οποία όμως δεν ήταν ελεύθερη. Οι παρεμβάσεις μιά σειράς κυβερνήσεων για περιορισμό της δράσης των Εργατικών Σωματείων, ξεκινώντας από τις κυβερνήσεις των Bob Hawke, Paul Keating, John Howard κυρίως και καταλήγοντας στους Kevin Rudd, Julia Gillard, Tony Abbott, Malcolm Turnbull και Scott Morrison κατάφεραν να μειώσουν την επιρροή τους στο χώρο εργασίας και στα δικαιώματα των εργαζομένων. Οι νέες ελευθερίες που βρήκαν οι μεγάλες επιχειρήσεις με τη βοήθεια των κυβερνήσεων κυρίως του κ. Howard, τους επέτρεψαν να μετατρέψουν τους εργαζόμενους σε αυτοαπασχολούμενους υπεργολάβους. Προσφέροντάς τους αμοιβές λίγο μεγαλύτερες από τον μισθό που έπαιρναν σαν εργαζόμενοι, τους δέλεαζαν να μετατραπούν σε υπεργολάβους. Έτσι οι επιχειρήσεις γλύτωναν μεγάλα ποσά που πριν πλήρωναν για τα συνταξιοδοτικά ταμεία, ασφάλιση των εργαζομένων σε περίπτωση ατυχήματος, φόρο μισθωτών υπηρεσιών, άδειες διακοπών, άδειες ασθενείας, μητρότητας, κηδείας, πολυεισόδους υπηρεσίας και πάει λέγοντας. Ταυτόχρονα, οι υπεργολάβοι, έπρεπε να χρησιμοποιούν τα δικά τους εργαλεία, αυτοκίνητα και σε πολλές περιπτώσεις υλικά και φυσικά να πληρώνουν όλα αυτά που γλύτωναν οι μεγάλες επιχειρήσεις, αν οι ίδιοι απασχολούσαν προσωπικό στη μικροεπιχείρησή τους. Η τρίτη μόδα, ήταν η αθόρυβη έγκριση εισόδου στη

χώρα, εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων από άλλες χώρες, με σύμβαση εργασίας περιορισμένου χρόνου, λόγω έλλειψης ειδικευμένου προσωπικού σε πολλούς τομείς. Βέβαια η έλλειψη ειδικευμένου προσωπικού, προκλήθηκε από τις τεράστιες περικοπές που έκαναν οι Πολιτειακές κυβερνήσεις στα προγράμματα τεχνικής εκπαίδευσης, απαντώντας στις περικοπές που τους έκανε η Ομοσπονδιακή κυβέρνηση στη χρηματοδότηση για την εκπαίδευση γενικότερα. (Αυτή η χρηματοδότηση αντικαταστάθηκε από το 2000 με τον φόρο κατανάλωσης GST). Έτσι πραγματοποιήθηκε ένα όνειρο των μεγάλων επιχειρήσεων, να έχουν στη διάθεσή τους απεριόριστο αριθμό ειδικευμένων εργαζομένων, με περιορισμένα δικαιώματα και τη διαρκή απειλή της διακοπής της σύμβασης εργασίας τους που θα είχε σαν αποτέλεσμα την απέλασή τους από τη χώρα. Με αυτόν τον τρόπο, αποδυναμώθηκαν ακόμη περισσότερο τα Εργατικά Σωματεία και ο αριθμός των μελών τους έπεφτε συνεχώς. Η τέταρτη μόδα, ήταν η εισροή εκατοντάδων χιλιάδων ξένων σπουδαστών, με δικαίωμα εργασίας 20 ώρες την εβδομάδα. Αυτοί, ανάλογα από τη χώρα καταγωγής τους εργάζονταν σαν ταμίες στα βενζινοδικα, σερβιτόροι στα εστιατόρια και καφετερίες ή καθαριστές. Οι πιο τυχεροί μπορεί να δούλευαν σε κάποιο γραφείο ή σε κάποιο πολυκατάστημα. Στην πράξη, οι περισσότεροι εργάζονταν περισσότερες από 20 ώρες την εβδομάδα και με χαμηλή αμοιβή, επειδή αυτό ήταν παράνομο. Χωρίς τον εποπτικό ρόλο του κράτους και με αποδυναμωμένα Εργατικά Σωματεία, δημιουργήθηκαν οι συνθήκες για κάτι που μοιάζει παράδοξο. Κάτω από συνεχή οικονομική ανάπτυξη τριών δεκαετιών και συνεχώς διογκούμενα κέρδη των επιχειρήσεων, οι μισθοί των εργαζομένων παρέμειναν καθηλωμένοι σε χαμηλά επίπεδα. Η οικονομική ευημερία και ο πακτωλός χρημάτων που έρχεται από την Κίνα, δεν βελτιώνει τη ζωή όλων. Οι απανωτές περικοπές των φόρων από τις κυβερνήσεις του κ. Howard, δίνονται κυρίως στους μεγαλοεισοδηματίες, ενώ παραμελούνται εντελώς οι άνεργοι, οι χαμηλοεισοδηματίες και μερικώς οι συνταξιούχοι. Η κυβέρνηση της κυρίας Gillard, έκανε το αυτονόητο και ανέβασε το αφορολόγητο όριο το 2012, από \$6,000 στις \$18,200, πράγμα που ωφέλησε και τους χαμηλοεισοδηματίες. Μέσα σε συνθήκες μεγάλης οικονομικής ανάπτυξης και χαμηλής ανεργίας, οι εργαζόμενοι δεν ήταν σε θέση να διεκδικήσουν ούτε καλύτερες συνθήκες εργασίας, ούτε καλύτερους μισθούς.

Αντίθετα, όπως αποκαλύφθηκε μετά από δημοσιογραφικές έρευνες αλλά και επίπονη εργασία από Εργατικά Σωματεία που είχαν ακόμη πολλά μέλη, όπως των εμποροϋπαλλήλων, οι εργοδότες έκλεβαν και από τα λίγα που προβλέπονταν στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Ο κατάλογος των μεγάλων επιχειρήσεων που πλήρωναν τους εργαζόμενους λιγότερα από αυτά που δικαιούνταν είναι μεγάλος και καθημερινά προστίθενται και άλλα ονόματα. Ανάμεσά τους, συγκαταλλέγονται μερικές από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις της χώρας, όπως Commonwealth Bank, Coles, Woolworths, Bunnings, Qantas, Seven-Eleven, Caltex, Michael Hill Jewellers, MAdE Establishment, Crust Pizza, Coffee Club ακόμα και το κρατικό κανάλι ABC. Τα τεράστια κέρδη των περισσότερων από αυτές τις επιχειρήσεις, καταλήγουν σε ξένους μετόχους και στους λογαριασμούς των διοικητικών στελεχών. Τα κέρδη διογκώνονται ακόμη περισσότερο από τους κλεμμένους μισθούς των χαμηλότερα αμειβομένων εργαζομένων, οι οποίοι έχουν και τη μεγαλύτερη ανάγκη έστω και λίγων

επιπλέον δολλαρίων που μπορεί να κάνουν τη ζωή τους πιο υποφερτή. Αυτό από μόνο του, αποτελεί ντροπή και ατίμωση για μιά προηγμένη χώρα, για τις μεγαλοεπιχειρήσεις και για τις κυβερνήσεις της που με την αμέλειά τους επέτρεψαν να δημιουργηθούν τέτοιες πρακτικές απέναντι στα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας. Η Ομοσπονδιακή κυβέρνηση, συνεχίζει τον πόλεμο εναντίον των Εργατικών Σωματείων και προσπαθεί να τα δυσφημίσει και να τα φθείρει σε κάθε ευκαιρία. Όταν όμως πρόκειται για μεγάλες επιχειρήσεις και τα στελέχη τους, τη γλυτώνουν με ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη, ένα μικρό πρόστιμο και τη φιλική συμβουλή να μην το ξανακάνουν. Πέρα από το αυτονόητο ενδυνάμωμα του νομοθετικού πλαισίου που απαιτείται για την προστασία των εργαζομένων, επιβάλλεται να αυξηθούν οι τιμωρίες σε βάρος των παραβατών. Ιδιαίτερα όπου διαπιστώνεται πως οι εργαζόμενοι πληρώνονται συστηματικά λιγότερα από αυτά που δικαιούνται, θα πρέπει να τιμωρούνται τα διοικητικά στελέχη των επιχειρήσεων που επιβλέπουν και επιτρέπουν τέτοιες πρακτικές.

ROTHSAY ACCOUNTING SERVICES MIRANDA P/L
Suite 4, 1st Floor, 167 Port Hacking Rd, Miranda NSW 2228

Μην αγχώνεστε με τα λογιστικά και τα φορολογικά. Ελάτε στους ειδικούς. Ο Χρήστος και ο Αλεξ Μπελέρχας και το ειδικευμένο προσωπικό τους, φροντίζουν και την παραμικρή λεπτομέρεια.

- ❖ Επενδυτές ακινήτων
- ❖ Τεχνίτες
- ❖ Μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις
- ❖ Βιομηχανίες
- ❖ Καταστήματα
- ❖ Χρηματιστές και επενδυτές μετοχών
- ❖ Προσωπικές δηλώσεις
- ❖ Συνεταιρισμοί
- ❖ Εταιρείες
- ❖ Family Trusts
- ❖ Unit Trusts
- ❖ Superannuation Funds

Επωφεληθείτε από την πείρα μας και τη μεγάλη ποικιλία υπηρεσιών που προσφέρουμε.

Για να κοιμάστε ήσυχoi.

Κλείστε το ραντεβού σας σήμερα.

**Email: chris@rothsaymiranda.com
Ph: (02) 9544 6108 Fax: (02) 9522 2981**